

och man sporde dem om våra ödens hemlighet. Därefter började man studera dem, och då upptäckte man de rörelser, som äro egendomliga för planeterna, hvilka tyckas glida fram under stjärnorna. Slutligen lyckades man finna, att dessa planeter liksom jorden kretsas omkring solen och att den jord, vi bebo, själf endast är en kringirrande planet. Man har sedan dess gått ännu längre och med noggrannhet uppmätt de afstånd, som skilja oss från månen, från solen, från planeterna och från stjärnorna, i trots af deras oändliga afstånd. Ännu mäktigare i sin eröfring af världsalltet har människan slutligen kommit därefter att kunna väga dessa himmelskroppar med lika stor noggrannhet, som om hon kunnat upphänga dem i en dynamometers ring, och att kunna bestämma deras fysiska och kemiska byggnad. På detta sätt har den gudomliga Urania, drottningen för alla vetenskaper, småningom och omärkligt upphöjt människotanken på en tron, från hvilken hon behärskar den universella skapelsens ofantliga kör.

Så öppna då, o natt, tyst sidorna i himlarnas bok! Utan dig skulle vi ha förblifvit okunniga invånare i en okänd värld, utan att någonsin kunna göra oss reda för världsalltets storhet och byggnad. Samma öde skulle ha drabbat oss, om, trots jordens rotation, luftkretsen ständigt förblifvit töcknig eller täckts af moln, såsom det så ofta händer.

Föga har också fattats i att detta inträffat. En smula fuktighet i luften och litet svalka äro fullt tillräckliga för att bilda moln. Vår planet skulle kunnat